

Rzeszów, dnia 8 sierpnia 2013 r.

FARZ-DA.8523.5.2013

DECYZJA

Na podstawie art. 94a ust. 2 i 3 oraz art. 129b ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.), dalej zwanej: „**P.f.**”, oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), zwanej dalej: „**K.p.a.**”, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie prowadzenia przez [...] w [...] reklamy aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]),

PODKARPACKI WOJEWÓDZKI INSPEKTOR FARMACEUTYCZNY

- 1) nakazuje [...] w [...] zaprzestać prowadzenia, także przy pomocy podmiotów i osób trzecich, reklamy aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]);
- 2) nakłada na [...] w [...] prowadzącą apteki „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]), karę pieniężną w kwocie 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), którą należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Farmaceutycznego w Rzeszowie [...] w terminie 7 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna;
- 3) decyzji w pkt. 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny w sprawie prowadzenia przez [...] w [...] (dalej zwaną: „**Spółką**”, „**Stroną**” lub „[...]”) niedozwolonej reklamy aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]) dalej zwanych: „**Aptekami**”, przedstawiał się następująco:

A.

Pismem z dnia 14 stycznia 2013 r., doręczonym w dniu 21 stycznia 2013 r., została Spółka poinformowana przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego w Rzeszowie (dalej zwanego: „**organem**” lub „**PWIF**”), działającego jako organ nadzoru farmaceutycznego, o działalności reklamowej Aptek na podstawie pisma Głównego Inspektora Farmaceutycznego z dnia 7 stycznia 2013 r., otrzymanego w dniu 14 stycznia 2013 r., przy którym przekazano katalog [...] jaki dołączony był do dodatku do [...] z dnia 5-6.01.2013 r. (cały katalog) oraz do gazety [...] z dnia 4-6.01.2013 r. (tylko ostatnia strona), zgodnie z kompetencjami. Główny Inspektor Farmaceutyczny zwrócił uwagę wojewódzkich inspektorów farmaceutycznych (pismo otrzymało 14 organów I instancji), że katalogi różnią się ostatnią stroną, na której w katalogu dołączonym do gazety [...] zaklejono wyraz: „Apteka” jako część nazwy: „[...]”.

PWIF w piśmie z dnia 14 stycznia 2013 r. wezwał Stronę do udzielenia wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma - z pouczeniem, że po tym terminie zostanie wszczęte postępowanie administracyjne w zakresie ustalonych naruszeń prawa; w załączeniu przesłano kopię materiałów reklamowych [...].

B.

Pismem z dnia 25 stycznia 2013 r., otrzymanym przez organ w dniu 31 stycznia 2013 r., Spółka poinformowała, że do doręzonego jej pisma nie została załączona kopia pisma Głównego Inspektora Farmaceutycznego, „co de facto uniemożliwia precyzyjne odniesienie się do podniesionej kwestii rzekomego prowadzenia działalności reklamowej aptek należących do [...]”. Równocześnie Strona zażądała przekazania kopii tego pisma.

Strona podniosła, że podmiotem odpowiedzialnym za dystrybucję przywołanego katalogu [...] jest według wiedzy Spółki właśnie [...] w [...]. Tym samym – zdaniem Spółki – stroną wszelkich ewentualnych działań (czynności) w związku ze stanowiskiem dotyczącym podejrzenia prowadzenia zabronionej reklamy działalności apteki w ramach wydawanych katalogów przez [...] może być tylko ten podmiot. [...] nigdy nie była i nie jest umocowana do tego, aby wypowiadać się w przedmiotowym zakresie w imieniu jakichkolwiek podmiotów trzecich.

Strona zawiadomiła organ, że zwróciła się do [...] celem wyjaśnienia wszystkich wątpliwości w sprawie, pod rygorem podjęcia ze strony [...] ewentualnych kroków prawnych wobec tej spółki. Pokreślono, że [...] nigdy nie upoważniała [...] do jakichkolwiek działań, które mogłyby naruszać przepisy prawa, w tym w szczególności „zapisy” ustawy Prawo farmaceutyczne.

C.

Odnosząc się do zarzutu Strony, że do doręzonego jej w dniu 21 stycznia 2013 r. pisma nie została załączona kopia pisma Głównego Inspektora Farmaceutycznego z dnia 7 stycznia 2013 r., „co de facto uniemożliwia precyzyjne odniesienie się do podniesionej kwestii rzekomego prowadzenia działalności reklamowej aptek należących do [...]” i do żądania Strony przekazania jej kopii tego pisma, PWIF zauważył, że korespondencja pomiędzy organami jest dostępna Stronie w aktach sprawy, natomiast żądana treść została przedstawiona na wstępie pisma PWIF z dnia 14 stycznia 2013 r.

Natomiast w związku z informacją Strony z dnia 25 stycznia 2013 r. oraz nie podejmując na tym etapie postępowania polemiki ze Stroną w kwestii adekwatności przytoczonych przez Spółkę argumentów, zawartych w przedłożonym stanowisku Strony do ustalonego stanu faktycznego i prawnego, organ w piśmie z dnia 15 lutego 2013 r., doręczonym w dniu 19 lutego 2013 r., wezwał Stronę do złożenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, wszelkich wyjaśnień, dokumentów i innych dowodów - w tym także kopii pisma Strony do [...] skierowanego „celem wyjaśnienia wszystkich wątpliwości w sprawie, pod rygorem podjęcia ze strony [...] ewentualnych kroków prawnych wobec tej spółki - świadczących o tym, że prowadzenie przez Spółkę reklamy aptek ma wyłącznie formy prawnie dozwolone”.

Równocześnie PWIF poinformował, że otrzymał zgodnie z kompetencjami w dniu 25 stycznia 2013 r. kolejne pismo Głównego Inspektora Farmaceutycznego z dnia 18 stycznia 2013 r. (pismo otrzymało 14 organów I instancji), przy którym przekazano katalog [...] jaki dołączony był do gazety [...] z dnia 18-20.01.2013 r. nr [...], zawierający wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także aptek [...] w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]) – kopię katalogu przesłano Stronie w załączeniu.

Organ pouczył Stronę o treści art. 35 § 3 i 5 K.p.a. i wskazał, że zgodnie z art. 10 K.p.a. Stronie przysługuje czynny udział w każdym stadium postępowania, a na podstawie art. 73 K.p.a., Strona może w każdym stadium postępowania przeglądać akta sprawy oraz sporządzać z nich notatki i odpisy. Poinformowano Stronę, iż zgodnie z art. 41 § 1 K.p.a.,

w toku postępowania strona oraz jej przedstawiciele i pełnomocnicy mają obowiązek zawiadomić organ administracji publicznej o każdej zmianie swego adresu. W razie zaniedbania tego obowiązku, doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny (art. 41 § 2 K.p.a.).

D.

W piśmie Strony datowanym 25 lutego 2013 r., otrzymanym przez organ w dniu 4 marca 2013 r., Strona m.in. zażądała sporządzenia i uwierzytelnienia na koszt Strony kopii akt sprawy prowadzonej pod znakiem: FARZ-DA.8523.5.2013 i przesłanie niezwłocznie na adres siedziby Spółki, celem zajęcia jednoznacznego stanowiska w sprawie, wraz z prośbą o wskazanie numeru rachunku bankowego, na jaki należy uiścić stosowną wymaganą opłatę w tym zakresie.

E.

Organ pismem z dnia 14 marca 2013 r., doręczonym Stronie w dniu 21 marca 2013 r. poinformował Stronę, że zgodnie z treścią art. 73 § 2 K.p.a. Strona może żądać uwierzytelnienia odpisów lub kopii akt sprawy lub wydania jej z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, o ile jest to uzasadnione ważnym interesem strony. Zawiadomił, że uznał uzasadnienie zawarte w piśmie Strony za podyktowane jej ważnym interesem prawnym i faktycznym z uwagi na szczególne okoliczności związane z nieuprawnionym – zdaniem Strony – działaniem osoby trzeciej z naruszeniem przepisów art. 94a ust. 1 i 2 P.f.

Stosownie do dyspozycji art. 9 i 10 K.p.a., PWIF udzielił pouczenia, iż przepisy art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a, art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282, z późn. zm.), zwanej dalej „u.o.s.”, stanowią, że dokonanie czynności urzędowej na wniosek, w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej, podlega opłacie skarbowej; obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży m.in. na osobie prawnej, jeżeli na jej wniosek dokonuje się czynności urzędowej; obowiązek zapłaty opłaty skarbowej od dokonania czynności urzędowej powstaje z chwilą złożenia wniosku o dokonanie czynności urzędowej sporządzenia i uwierzytelnienia na koszt Strony kopii akt sprawy. Opłatę skarbową wpłaca się z chwilą powstania obowiązku jej zapłaty (art. 6 ust. 2 u.o.s.).

Organ pismem z dnia 14 marca 2013 r. poinformował Stronę, że przepis § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 września 2007 r. w sprawie zapłaty opłaty skarbowej (Dz. U. Nr 187, poz. 1330) stanowi, iż składający wniosek zobowiązany jest dołączyć dowód zapłaty należnej opłaty skarbowej, albo uwierzytelnioną kopię dowodu zapłaty, nie później niż w ciągu 3 dni od chwili powstania obowiązku jej zapłaty. Dowód zapłaty może mieć formę wydruku potwierdzającego dokonanie operacji bankowej. Dowód zapłaty albo jego uwierzytelnioną kopię organ pozostawia w aktach sprawy.

PWIF pouczył Stronę, że w niniejszej sprawie obowiązek zapłaty powstanie w ciągu 3 dni od dnia upływu terminu 7 dni wyznaczonego poniżej, po otrzymaniu tego pisma doręzonego w dniu 21 marca 2013 r., zawierającego obliczenie ilości stronic żądanych uwierzytelnionych kopii dokumentów. Zapłaty opłaty skarbowej dokonuje się w kasie właściwego organu podatkowego lub na jego rachunek (art. 8 ust. 1 u.o.s.).

Organ wyjaśnił, że organem podatkowym właściwym w sprawach opłaty skarbowej jest Prezydent Miasta Rzeszowa ze względu na siedzibę PWIF, który ma dokonać czynności urzędowej poświadczenia zgodności (zob. art. 12 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.o.s.). Każdy organ administracji rządowej przekazuje organowi podatkowemu właściwemu w sprawie opłaty skarbowej zbiorczą informację o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej od dokonanych przez siebie czynności urzędowych w prowadzonych przez ten organ postępowaniach. Informacja jest przekazywana co miesiąc, do 7 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nie uiszczono należnej opłaty skarbowej i zawiera: imię i nazwisko (nazwę lub firmę), adres podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłaty skarbowej;

przedmiot, od którego nie uiszczono należnej opłaty skarbowej, w tym dane jednoznacznie identyfikujące ten przedmiot (art. 11 ust. 1 i 3 u.o.s.).

W związku z powyższym organ wezwał Stronę do niezwłocznego, nie później niż w ciągu 7 dni od otrzymania pisma doręzonego w dniu 21 marca 2013 r., uiszczenia na rachunek bankowy Prezydenta Miasta Rzeszowa opłaty skarbowej w kwocie odpowiadającej iloczynowi pełnych lub rozpoczętych uwierzytelnionych kopii 44 stron dokumentów i 5,00 zł za każdą taką stronicę, tj. łącznie 220,00 zł oraz o przedłożenie PWIF dowodu zapłaty opłaty skarbowej albo uwierzytelnionej przez pełnomocnika kopii dowodu zapłaty opłaty skarbowej z pouczeniem, że jeżeli w wyznaczonym terminie należności nie zostaną uiszczone, czynność uzależniona od opłaty zostanie zaniechana, stosownie do dyspozycji art. 261 § 2 K.p.a.

F.

Równocześnie z pismem PWIF do Strony, pismem z dnia 14 marca 2013 r. PWIF wystąpił do [...] w [...] (dalej zwanej: „[...]”), informując, że w dniu 19 lutego 2013 r. zostało z urzędu wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie prowadzenia przez [...] reklamy aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

Wyjaśniono [...], że pismem z dnia 14 stycznia 2013 r., doręczonym w dniu 21 stycznia 2013 r., [...] została poinformowana przez organ nadzoru farmaceutycznego o działalności reklamowej Aptek na podstawie pisma Głównego Inspektora Farmaceutycznego z dnia 7 stycznia 2013 r., otrzymanego w dniu 14 stycznia 2013 r., przy którym przekazano katalog [...] jaki dołączony był do dodatku do [...] z dnia 5-6.01.2013 r. (cały katalog) oraz do gazety [...] z dnia 4-6.01.2013 r. (tylko ostatnia strona), zgodnie z kompetencjami. Główny Inspektor Farmaceutyczny zwrócił uwagę wojewódzkich inspektorów farmaceutycznych (pismo otrzymało 14 organów I instancji), że katalogi różnią się ostatnią stroną, na której w katalogu dołączonym do gazety [...] zaklejono wyraz: „Apteka” jako część nazwy: „[...]”.

Organ uprzedził [...], że w piśmie z dnia 14 stycznia 2013 r. wezwał [...] do udzielenia wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni od dnia doręczenia pisma – z pouczeniem, że po tym terminie zostanie wszczęte postępowanie administracyjne w zakresie ustalonych naruszeń prawa; w załączeniu przesłano kopię materiałów reklamowych (katalogu [...]) i wówczas, w piśmie z dnia 25 stycznia 2013 r., otrzymanym przez organ w dniu 31 stycznia 2013 r.

Organ wyjaśnił przyczynę wystąpienia do [...] w sprawie, w której nie jest stroną ani uczestnikiem, gdyż [...] w swoim piśmie do organu podniosła, że podmiotem odpowiedzialnym za dystrybucję przywołanego katalogu [...] jest, według wiedzy [...] właśnie [...]. Tym samym – zdaniem [...] – stroną wszelkich ewentualnych działań (czynności) w związku ze stanowiskiem dotyczącym podejrzenia prowadzenia zabronionej reklamy działalności apteki w ramach wydawanych przez [...] katalogów może być tylko ten podmiot. [...], jak stwierdziła, nigdy nie była i nie jest umocowana do tego, aby wypowiadać się w przedmiotowym zakresie w imieniu jakichkolwiek podmiotów trzecich. [...] zawiadomiła organ, że rzekomo zwróciła się do [...] celem wyjaśnienia wszystkich wątpliwości w sprawie, pod rygorem podjęcia ze strony [...] ewentualnych kroków prawnych wobec tej [...]. Podkreślono w piśmie [...], że nigdy nie upoważniała ona [...] do jakichkolwiek działań, które mogłyby naruszać przepisy prawa, w tym w szczególności „zapisy” ustawy Prawo farmaceutyczne.

Organ zawiadomił też [...], że PWIF otrzymał zgodnie z kompetencjami w dniu 25 stycznia 2013 r. kolejne pismo Głównego Inspektora Farmaceutycznego z dnia 18 stycznia 2013 r. (pismo otrzymało 14 organów I instancji), przy którym przekazano katalog [...] jaki dołączony był do gazety [...] z dnia 18-20.01.2013 r. nr [...], zawierający wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...])

i w [...], ul. [...] (w [...]): kopię katalogu przesłano [...] w załączniku do pisma.

Powiadomiono [...], że w dniu 4 marca 2013 r. do organu wpłynęło pismo Strony datowane 25 lutego 2013 r. stwierdzające ponownie, iż stroną wszelkich ewentualnych działań (czynności) w związku ze stanowiskiem dotyczącym podejrzenia prowadzenia zabronionej reklamy działalności apteki w ramach wydawanych katalogów przez [...] może być tylko ten podmiot.

Do pisma dołączono „kopię tekstu pisma” rzekomo skierowanego przez [...] w dniu 23 stycznia 2013 r. do [...].

W związku z tym, organ w załączeniu do pisma skierowanego do [...] przesłał kopie pism [...] z dnia 25 lutego 2013 r. i z dnia 23 stycznia 2013 r. z prośbą do [...] o pilne – bez zbędnej zwłoki z uwagi na terminy obowiązujące organ prowadzący postępowanie administracyjne - zajęcie stanowiska wobec zawartych w tych pismach treści oraz o potwierdzenie otrzymania od [...] pisma datowanego 23 stycznia 2013 r. i o wyjaśnienie braku odpowiedzi [...] na to pismo [...].

Upředzono [...], że od jej stanowiska zależeć będzie, czy zaistnieje konieczność wszczęcia odrębnego postępowania administracyjnego w sprawie prowadzenia przez [...] reklamy aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

[...] nigdy nie udzieliła organowi odpowiedzi, a zatem nie zaprzeczyła ani nie potwierdziła stanowiska [...] (to m.in. spowodowało wszczęcie wobec [...] odrębnego postępowania administracyjnego).

G.

W dniu 2 kwietnia 2013 r. do PWIF wpłynęło wg kompetencji pismo Głównego Inspektora Farmaceutycznego (pismo otrzymało 14 organów I instancji) wraz z kopią katalogu [...] jaki dołączony był do gazety [...] z dnia 25 marca 2013 r., zawierający wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

Powyższy materiał dowodowy został włączony do akt niniejszej sprawy.

H.

W związku z zawartym w piśmie Strony, otrzymanym w dniu 4 marca 2013 r., żądaniem wyznaczenia rozprawy administracyjnej w oparciu o treść art. 89 § 2 Kpa oraz przeprowadzenia dowodów z:

- 1) opinii Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie, ul. Senatorska 12, 00-082 Warszawa - na okoliczność ustalenia, czy materiały zgromadzone w aktach sprawy (katalog [...]) stanowią nośnik reklamowy apteki;
- 2) zeznań świadków: J.P. i I.S. – na okoliczność prowadzenia określonych działań w zakresie produkcji i dystrybucji katalogu [...], ustaleń z podmiotami trzecimi w tym zakresie, celu dystrybucji katalogu, prowadzenia bądź braku prowadzenia działań reklamowych apteki w ramach dystrybucji katalogu;
- 3) zeznań świadka M.R. – na okoliczność celu i zakresu „przedmiotowego” dystrybucji katalogu [...], w tym w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu, w tym również w kontekście realizacji (braku realizacji) jakichkolwiek działań mogących prowadzić do naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne, jak też inne okoliczności dotyczące realizacji i dystrybucji katalogu [...];
- 4) zeznań świadków: kierowników aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]) – na okoliczność braku prowadzenia działań reklamowych aptek przez Stronę i in. okoliczności w tym zakresie;
- 5) po zakończeniu postępowania dowodowego przeprowadzenie przesłuchania Strony, w szczególności odnośnie do braku upoważnienia [...] ze strony [...] do prowadzenia jakichkolwiek działań mogących naruszać zakaz reklamy aptek wyrażony w treści art. 94a ust. 1 ustawy Prawo farmaceutyczne;

- pismem z dnia 15 kwietnia 2013 r., doręczonym Stronie w dniu 22 kwietnia 2013 r., PWIF odniósł się do wniosków dowodowych Strony.

Organ podniósł, że zgodnie z treścią art. 75 § 1 K.p.a., jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem; w szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny.

Stosownie zaś do dyspozycji art. 77 § 1 Kpa, organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy. Natomiast na podstawie art. 77 § 4 Kpa, fakty powszechnie znane oraz fakty znane organowi z urzędu nie wymagają dowodu, z tym że fakty znane organowi z urzędu należy zakomunikować stronie. Żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy, ale organ administracji publicznej może jednak nie uwzględnić żądania strony dotyczącego przeprowadzenia dowodu, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy (art. 78 K.p.a.).

PWIF uznał uzasadnienie żądania Strony dotyczącego przeprowadzenia wskazanych dowodów zawarte w piśmie Strony otrzymanym w dniu 4 marca 2013 r. (datowanym 25 lutego 2013 r.) za niedostateczne z punktu widzenia rodzaju, formy i miejsca naruszenia przepisu art. 94a ust. 1 P.f., które podlegają wyjaśnieniu w toku niniejszego postępowania administracyjnego.

Organ poinformował Stronę, że ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 K.p.a.), a przepis art. 84 K.p.a. stanowi, że gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii. Natomiast tylko jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub z powodu ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne do rozstrzygnięcia sprawy, organ dla ich wyjaśnienia może przesłuchać stronę (art. 86 Kpa).

W przekonaniu organu, wniosek w tej sprawie był bezzasadny, ponieważ przesłuchanie strony następuje dopiero „po wyczerpaniu środków dowodowych lub z powodu ich braku”, a organ spodziewał się, że [...] złoży obszerne pisemne wyjaśnienia w zakresie własnej, a nie podmiotu trzeciego, działalności reklamowej aptek prowadzonych przez Stronę.

Organ uznał, że przywołany przez Stronę przepis art. 89 § 2 Kpa stanowi, że organ powinien przeprowadzić rozprawę, gdy zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy przy udziale świadków lub biegłych, tymczasem - w ocenie organu - w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania nie wchodziła w rachubę kwestia „potrzeby uzgodnienia interesów stron”, ponieważ jedyną stroną w sprawie jest tylko [...]. Nie było także potrzeby wyjaśnienia sprawy na rozprawie przy udziale świadków lub biegłych, ponieważ PWIF dwukrotnie wzywał Stronę (pismem z dnia 14 stycznia 2013 r. i 15 lutego 2013 r.) do udzielenia wyjaśnień i do złożenia dokumentów oraz wszelkich innych dowodów, a Strona udzieliła już takich, niestety niepełnych, wyjaśnień w pismach z dnia 25 stycznia 2013 r. oraz z dnia 25 lutego 2013 r.

Nie było zatem – zdaniem organu - przesłanek do zarządzenia rozprawy administracyjnej tylko celem osobistego (poprzez przedstawiciela lub profesjonalnego pełnomocnika) złożenia przez Stronę wyjaśnień, zgłoszenia żądań, propozycji i zarzutów oraz przedstawienia dowodów na ich poparcie, bowiem organ umożliwia Stronie wykonanie takich czynności i złożenie dokumentów. Strona mogła w sposób nieskrępowany wypowiadać się co do wyników postępowania dowodowego w niniejszej sprawie – i to czyniła, aczkolwiek unikając argumentów ad meritum sprawy.

Strona została przez organ pouczone, że zgodnie z art. 10 Kpa, przysługuje jej czynny udział w każdym stadium postępowania, a na podstawie art. 73 Kpa, może w każdym stadium postępowania przeglądać akta sprawy oraz sporządzać z nich notatki i odpisy, a następnie

składać wyjaśnienia, zgłaszać żądania, propozycje i zarzuty oraz przedstawiać dowody na ich poparcie, gdyż organ umożliwi Stronie wykonanie takich czynności i złożenie dokumentów.

Wobec powyższego, organ w piśmie z dnia 15 kwietnia 2013 r. ponownie wezwał Stronę do złożenia w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, wszelkich wyjaśnień, dokumentów i innych dowodów świadczących o tym, że prowadzenie przez Stronę, także na podstawie stosunku obligacyjnego z osobą trzecią – a nie przez podmiot trzeci niebędący stroną postępowania - reklamy swoich aptek, ma wyłącznie formy prawnie dozwolone.

Ponadto organ zażądał w piśmie z dnia 15 kwietnia 2013 r. doprecyzowania i uszczegółowienia, co Strona ma konkretnie na względzie, formułując wnioski dowodowe i określając:

- 1) prowadzenie przez wnioskowanych świadków „określonych działań w zakresie produkcji i dystrybucji katalogu [...], ustaleń z podmiotami trzecimi w tym zakresie, celu dystrybucji katalogu, prowadzenia bądź braku prowadzenia działań reklamowych apteki w ramach dystrybucji katalogu” (świadkowie J.P. i I.S.);
- 2) cel i zakres „przedmiotowy” dystrybucji katalogu [...], w tym „w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu”, w tym również w kontekście realizacji (braku realizacji) jakichkolwiek działań mogących prowadzić do naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne, jak też „inne okoliczności” - wyraźnie wymienione - dotyczące realizacji i dystrybucji katalogu [...] (świadek M.R.);
- 3) brak prowadzenia działań reklamowych aptek ze strony [...] i in. okoliczności w tym zakresie” (świadkowie: A.B. i A.Z.-K. - kierownicy aptek [...] w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]);
- 4) brak upoważnienia [...] ze strony [...] do prowadzenia jakichkolwiek działań mogących naruszać zakaz reklamy aptek wyrażony w treści art. 94a ust. 1 P.f. – w szczególności możliwy do wykazania poprzez doręczenie organowi dowodu nadania lub dowodu doręczenia pisma Strony z dnia 23 stycznia 2013 r. do [...], w którym zażądano tylko „jednoznacznego ustalenia braku naruszeń prawa zgodnie z rzekomym «stanowiskiem przekazany drogą telefoniczną»”;
- 5) ustalenie, czy materiały zgromadzone w aktach sprawy (katalog [...]) stanowią nośnik reklamowy apteki (opinia biegłego Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie).

Wątpliwości organu wynikały z poglądu, że powyższe okoliczności dotyczą odrębnego postępowania administracyjnego, wszczętego w sprawie prowadzenia przez [...] w [...] reklamy dwóch aptek: [...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]), prowadzonych przez Stronę niniejszego postępowania.

Przedmiotem niniejszego postępowania – i na tym, zdaniem organu - powinny koncentrować się wyjaśnienia Strony - jest publiczne rozpowszechnianie katalogu [...] jaki dołączony był do dodatku do [...] z dnia 5-6.01.2013 r. (cały katalog).

Przedmiotem niniejszego postępowania jest również publiczne rozpowszechnianie katalogu [...] jaki dołączony był do gazety [...] z dnia 4-6.01.2013 r. (tylko ostatnia strona), przy czym katalogi różnią się ostatnią stroną, na której w katalogu dołączonym do gazety [...] zakleiono wyraz: „APTEKA” jako część nazwy: [...].

Przedmiotem niniejszego postępowania jest też publiczne rozpowszechnianie katalogu [...] jaki dołączony był do gazety [...] z dnia 18-20.01.2013 r. nr [...], zawierającego wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także aptek [...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

Przedmiotem niniejszego postępowania jest także publiczne rozpowszechnianie katalogu [...] jaki dołączony był do gazety [...] z dnia 25 marca 2013 r., zawierającego wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także aptek [...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

PWIF wyraził pogląd, że organ nadzoru farmaceutycznego, odpowiedzialny za zwalczanie zabronionych form reklamy aptek i ich działalności, miał poważne wątpliwości, jaki związek zachodzi pomiędzy wyżej wskazanym przedmiotem niniejszego postępowania, a okolicznościami jakich chciała dowodzić Strona wnioskowanymi dowodami: „działań w zakresie produkcji i dystrybucji katalogu, ustaleń z podmiotami trzecimi w tym zakresie, celu dystrybucji katalogu”, „celu i zakresu przedmiotowego dystrybucji katalogu, w tym w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu”, albo „brak upoważnienia [...] ze strony [...] do prowadzenia jakichkolwiek działań mogących naruszać zakaz reklamy aptek”.

Zdaniem PWIF, nie jest istotne, jakimi technikami produkcji i dystrybucji, jakim celem i zakresem dystrybucji oraz asortymentem zainteresowana była Strona, zlecając podmiotowi trzeciemu produkcję i publiczną dystrybucję katalogu, który służyć miał zwiększeniu sprzedaży leków i wyrobów medycznych w aptekach Strony; natomiast jest istotne, że jeśli takiego zlecenia nie było – to jaki interes mógł mieć producent i dystrybutor katalogu reklamowego w wydaniu i rozpowszechnianiu materiałów służących zwiększeniu przychodów cudzych (prowadzonych przez Stronę) aptek.

Istotne natomiast było wykazanie przez Stronę, że nie zleciła ona [...] produkcji i dystrybucji, kwestionowanego przez organ, katalogu zawierającego treści reklamowe.

Temu zaś, zdaniem organu, mogło służyć np.:

- 1) doręczenie organowi umowy Strony z producentem katalogu, celem ustalenia zakresu przedmiotowego zlecenia,
- 2) doręczenie organowi dowodu nadania lub dowodu doręczenia pisma Strony z dnia 23 stycznia 2013 r. do [...] w celu wykazania, że nie jest to „dokument” fikcyjny stworzony tylko na użytek niniejszego postępowania,
- 3) doręczenie organowi odpisu pozwu przeciw producentowi i dystrybutorowi katalogu o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego pomiędzy Stroną a [...],
- 4) doręczenie organowi innych dokumentów udowadniających lub uprawdopodobniających, że w aptekach Strony nie wzrosły przychody po wydaniu i rozpowszechnieniu katalogu.

Ponadto, jak uznał organ, wnioskowani świadkowie: J.P, I.S. i M.R., nie są pracownikami Strony lecz są pracownikami [...] lub wykonują czynności zlecone przez ten podmiot i mogą być świadkami tylko w odrębnym postępowaniu administracyjnym, wszczętym w sprawie prowadzenia przez [...] reklamy dwóch aptek [...] w [...], prowadzonych przez Stronę niniejszego postępowania, a nie w niniejszym postępowaniu obejmującym prowadzenie reklamy przez [...].

Natomiast dowody z zeznań świadków: A.B. i A.Z.-K. - kierowników aptek [...] w [...] – mogły dotyczyć wyłącznie okoliczności, że prowadzenie przez Stronę działań reklamowych aptek „i in. okoliczności w tym zakresie” nie dotyczyło lokali tych aptek, w których są kierownikami - a tej sprawy niniejsze postępowanie w ogóle nie dotyczy.

PWIF uważał – czemu dał wyraz w korespondencji ze Stroną - i nadal uważa, że ustalenie, czy materiały zgromadzone w aktach sprawy (katalog [...]) stanowią nośnik reklamowy apteki jest możliwe w oparciu o orzecznictwo sądów administracyjnych w sprawach dotyczących identycznych lub podobnych stanów faktycznych i poglądy naukowe doktryny prawa, a zatem opinia biegłego Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie była zbędna.

W tym miejscu organ zacytował treść przepisów art. 94a ust. 1, 2 i 3 P.f., definicję pojęcia „reklamy” zawartą w Słowniku Wyrazów Obcych (Wydawnictwo Naukowe PWN 1996) i w Małym Słowniku Języka Polskiego (Wydawnictwo Naukowe PWN 1996).

Ponadto organ wskazał Stronie precyzyjne tezy orzeczeń sądów administracyjnych, definiujące „reklamę”: wyrok WSA w Warszawie z 14.05.2008 r. sygn. akt VII SA/Wa

2215/07; wyrok WSA w Warszawie z 1.02.2008 r. sygn. akt VII SA/Wa 1960/07; wyrok WSA w Warszawie z 22.11.2007 r. sygn. akt VII SA/WA 1661/07; wyrok SN z 26.01.2006 r. sygn. akt V CSK 83/05; wyrok WSA w Warszawie z 1.02.2008 r. sygn. akt VII SA/Wa 1960/07.

Z treści tych wyroków – sugerował organ Stronie – wynika, że „reklamą” jest każdego rodzaju informacja, której celem jest zachęta do nabycia oferowanych przez aptekę towarów i która w taki sposób jest odbierana przez pacjentów; że może ona przyjmować różne formy, w szczególności haseł, sloganów, spotów TV, ulotek, billboardów, folderów czy gazetek, a jej istotnym elementem jest zamiar wywołania reakcji potencjalnych klientów - zamiar przyciągnięcia pacjentów do dokonania zakupu produktu leczniczego lub wyrobu medycznego w konkretnej aptece, niezależnie od formy i metody jej przeprowadzenia oraz użytych do jej realizacji środków, jeśli jej celem jest zwiększenie sprzedaży ww. produktów w danej aptece.

Jak stwierdził PWIF, ustalenie – zgodnie z żądaniem Strony - czy materiały zgromadzone w aktach sprawy (katalog [...]) stanowią nośnik reklamowy apteki jest zatem możliwe w oparciu o orzecznictwo sądów administracyjnych w sprawach dotyczących identycznych lub podobnych stanów faktycznych, a zatem opinia biegłego Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie jest, w ocenie PWIF, zbędna.

Wg organu, dotychczasowe czynności Strony w postępowaniu można odpowiednio ocenić w związku z innym, zawartym w piśmie Strony, otrzymanym przez organ w dniu 4 marca 2013 r., żądaniem sporządzenia i uwierzytelnienia na koszt Strony kopii akt sprawy i przesłanie niezwłocznie na adres siedziby Spółki, „celem zajęcia jednoznacznego stanowiska w sprawie” – po czym Strona nie zajęła żadnego, nie tylko takiego jednoznacznego, stanowiska.

Pozostałe wnioski Strony – zdaniem organu - też zmierzały tylko do opóźnienia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

I.

W dniu 17 czerwca 2013 r. do organu wpłynęło pismo Strony (datowane 7 czerwca 2013 r.), w którym Strona złożyła szereg – zdaniem organu bezzasadnych - wyjaśnień i wniosków, a także dowolnie wybranych fragmentów komentarzy przedstawicieli nauki z zakresu ogólnych zasad procedur administracyjnych, a także - nie omówionych jednak przez Stronę ad casu na tle niniejszej sprawy - tez orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości czy polskiego Trybunału Konstytucyjnego i sądów polskich w innych sprawach, nie pozostających w żadnym, nawet luźnym, związku z przedmiotem niniejszej sprawy (zarówno wyjaśnienia, jak i wnioski Strony zostaną wskazane poniżej – wraz ze szczegółowym stanowiskiem organu, wyrażonym w piśmie PWIF z dnia 10 lipca 2013 r.).

J.

PWIF pismem z dnia 10 lipca 2013 r. (doręczonym Stronie w dniu 16 lipca 2013 r.) odniósł się do wniosków Strony oraz zawiadomił Stronę, że zakończył postępowanie wyjaśniające oraz dowodowe w sprawie wszczętej z urzędu, dotyczącej prowadzenia przez Stronę reklamy aptek w Rzeszowie.

Jednocześnie PWIF poinformował, że zgodnie z art. 10 § 1 K.p.a., Stronie przysługuje przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a akta sprawy są dostępne w Wojewódzkim Inspektoracie Farmaceutycznym w Rzeszowie, ul. Warszawska 12a, w dni robocze w godzinach pracy urzędu od 7:00 do 15:00.

Ponadto organ przypomniał, że zgodnie z art. 73 K.p.a., Strona ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów. Prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Czynności te są dokonywane w lokalu organu administracji publicznej w obecności pracownika tego organu. Nadal Strona może żądać uwierzytelnienia odpisów lub kopii akt sprawy lub wydania jej z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów, o ile jest to uzasadnione ważnym interesem strony. W przypadku pism w formie dokumentu

elektronicznego wnoszonych do organu administracji publicznej lub przez niego doręczanych, organ może zapewnić stronie dostęp do nich w swoim systemie teleinformatycznym, po identyfikacji strony w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Zgodnie z art. 41 § 1 K.p.a., w toku postępowania Strona oraz jej przedstawiciele i pełnomocnicy mają obowiązek zawiadomić organ administracji publicznej o każdej zmianie swego adresu. W razie zaniedbania tego obowiązku, doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny (art. 41 § 2 K.p.a.).

Odnosząc się do stwierdzeń, wyjaśnień i wniosków dowodowych zawartych w piśmie Strony z dnia 7 czerwca 2013 r., otrzymanym przez organ w dniu 17 czerwca 2013 r., mając na względzie przepisy art. 9 i art. 10 § 1 K.p.a., zobowiązujące organ do należytego i wyczerpującego informowania Strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie jej praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego, aby Strona nie poniosła szkody z powodu niezajomości prawa i w tym celu do udzielania jej niezbędnych wyjaśnień i wskazówek, a ponadto celem zapewnienia Stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania, organ poinformował, że wniosek Strony o umorzenie postępowania administracyjnego - w sprawie wszczętej z urzędu - w oparciu o treść art. 105 § 1 i 2 K.p.a., nie może być uwzględniony.

PWIF poinformował, że należy zauważyć, iż każdy z paragrafów 1 lub 2 wskazanego przez Stronę art. 105 K.p.a., odnosi się do całkiem różnych przesłanek:

Zgodnie z dyspozycją art. 105 § 1 K.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Brzmienie art. 105 § 2 K.p.a. jest zaś następujące: „Organ administracji publicznej może umorzyć postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony oraz gdy nie jest to sprzeczne z interesem społecznym”.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte przez organ z urzędu, a nie na wniosek Strony, dlatego Strona nie może w ogóle wnosić o umorzenie postępowania „jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte”.

Bezprzedmiotowość postępowania występuje wtedy, gdy brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez jej rozstrzygnięcie co do istoty.

PWIF wziął pod uwagę, że „decyzję o umorzeniu postępowania organ administracji państwowej wydaje zgodnie z art. 105 § 1 K.p.a. wówczas, gdy (...) organ administracyjny stwierdzi oczywisty brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy” (uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 września 2001 r. sygn. akt V SA 381/01 – www.orzeczenia.nsa.gov.pl), a także oczywisty fakt, że niniejsze postępowanie organ wszczął z urzędu, a nie na wniosek Strony, w związku z czym brak jest podstawy prawnej do wniosku Strony opartego o przepis art. 105 § 2 K.p.a.

PWIF poinformował Stronę, że w związku z powyższym, a także - uwzględniając materialno - prawną i faktyczną podstawę zawartą w treści przepisów art. 94a ust. 1 i 2 P.f., które stanowią, że zabroniona jest reklama aptek oraz ich działalności; nie stanowi reklamy tylko informacja o lokalizacji i godzinach pracy apteki; że wojewódzki inspektor farmaceutyczny sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy w zakresie działalności reklamowej aptek - prowadzenie postępowania z jakiegokolwiek powodu nie stało się bezprzedmiotowe i koniecznym stało się zatem rozstrzygnięcie sprawy wyłącznie co do istoty w drodze decyzji administracyjnej, a nie jest dopuszczalne umorzenie postępowania na podstawie art. 105 § 1 lub § 2 K.p.a.

Zdaniem PWIF, nie było także możliwe i konieczne odniesienie się przez organ do

obszernie przywołanych w piśmie Strony, otrzymanym w dniu 16 czerwca 2013 r., dowolnie wybranych fragmentów komentarzy przedstawicieli nauki wyłącznie z zakresu ogólnych zasad procedur administracyjnych, a także - nie omówionych przez Stronę na tle niniejszej sprawy - tez orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości czy polskiego Trybunału Konstytucyjnego i sądów polskich w innych sprawach, nie pozostających w żadnym, nawet luźnym, związku z przedmiotem niniejszej sprawy.

W związku z zawartym w piśmie Strony, otrzymanym w dniu 16 czerwca 2013 r., co najmniej dziwnym wnioskiem Strony „o umożliwienie Stronie złożenia do akt” sporządzonej w międzyczasie na zlecenie Strony opinii Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie, PWIF poprosił o złożenie do akt bez zbędnej zwłoki posiadanej przez Stronę opinii Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie. Strona takiej opinii nie złożyła aż do końca postępowania.

PWIF oddalił natomiast wnioski Strony o przeprowadzenie dowodu z:

- 1) zeznań świadków: J.P. i I.S. – na okoliczność prowadzenia określonych działań w zakresie produkcji i dystrybucji katalogu [...], ustaleń z podmiotami trzecimi w tym zakresie, celu dystrybucji katalogu, prowadzenia bądź braku prowadzenia działań reklamowych apteki w ramach dystrybucji katalogu - wnioski w tej sprawie zostały już rozstrzygnięte w piśmie organu z dnia 15 kwietnia 2013 r. z obszernym uzasadnieniem;
- 2) zeznań świadka M.R. – na okoliczność celu i zakresu „przedmiotowego” dystrybucji katalogu [...], w tym w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu, w tym również w kontekście realizacji (braku realizacji) jakichkolwiek działań mogących prowadzić do naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne, jak też inne okoliczności dotyczące realizacji i dystrybucji katalogu [...] - wniosek w tej sprawie został już rozstrzygnięty w piśmie organu z dnia 15 kwietnia 2013 r. z obszernym uzasadnieniem;
- 3) zeznań świadka P.O. - na okoliczność celu i zakresu „przedmiotowego” dystrybucji katalogu [...], w tym w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu, w tym również w kontekście realizacji (braku realizacji) jakichkolwiek działań mogących prowadzić do naruszenia przepisów ustawy Prawo farmaceutyczne, jak też inne okoliczności dotyczące realizacji i dystrybucji katalogu [...] - uzasadnienie żądania Strony dotyczące przeprowadzenia tego dowodu jest niedostateczne z punktu widzenia rodzaju, formy i miejsca naruszenia przepisu art. 94a ust. 1 P.f., które podlegają wyjaśnieniu w toku niniejszego postępowania administracyjnego.

PWIF podniósł, że już trzykrotnie wzywał Stronę (pismem z dnia 14 stycznia 2013 r., 15 lutego 2013 r. i 15 kwietnia 2013 r.) do udzielenia wyjaśnień i do złożenia dokumentów oraz wszelkich innych dowodów. Strona mogła w sposób nieskrępowany wypowiadać się co do wyników postępowania dowodowego w niniejszej sprawie – i to czyniła, aczkolwiek w całkowitym oderwaniu od meritum sprawy. Stronie przysługiwał czynny udział w każdym stadium postępowania, mogła w każdym stadium postępowania przeglądać akta sprawy oraz sporządzać z nich notatki i odpisy, a organ umożliwiał Stronie wykonanie takich czynności i złożenie dokumentów. Strona kilkakrotnie zapowiadała przedłożenie dowodów z dokumentów, ale nigdy nie wywiązywała się z tych zapowiedzi.

Organ wielokrotnie przypominał, że przedmiotem niniejszego postępowania – i na tym powinny koncentrować się wyjaśnienia Strony - jest co najmniej trzykrotne publiczne rozpowszechnianie katalogu [...] dołączanego do gazet, zawierającego wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także aptek [...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

Organ bezskutecznie przypominał, iż spodziewa się, że Strona złoży obszerne pisemne wyjaśnienia w zakresie własnej, a nie podmiotu trzeciego, działalności reklamowej aptek

prowadzonych przez Stronę; wielokrotnie wzywał Stronę do złożenia wszelkich wyjaśnień, dokumentów i innych dowodów świadczących o tym, że prowadzenie przez Stronę, także na podstawie stosunku obligacyjnego z osobą trzecią – a nie przez podmiot trzeci niebędący stroną postępowania - reklamy swoich aptek, ma wyłącznie formy prawnie dozwolone.

Ponadto PWIF bezskutecznie prosił w piśmie z dnia 15 kwietnia 2013 r. o doprecyzowanie i uszczegółowienie, co Strona miała konkretnie na względzie, formułując dotychczasowe wnioski dowodowe i o bliższe określenie znaczenia dla sprawy: prowadzenia przez wnioskowanych świadków „określonych działań w zakresie produkcji i dystrybucji katalogu [...], ustaleń z podmiotami trzecimi w tym zakresie, celu dystrybucji katalogu, prowadzenia bądź braku prowadzenia działań reklamowych apteki w ramach dystrybucji katalogu” (świadkowie J.P. i I.S.); celu i zakresu „przedmiotowego” dystrybucji katalogu [...], w tym także „w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu” oraz w kontekście realizacji (braku realizacji) jakichkolwiek działań mogących prowadzić do naruszenia przepisów P.f., jak też „innych okoliczności” - wyraźnie wymienionych - dotyczących realizacji i dystrybucji katalogu [...] (świadek M.R.); braku prowadzenia działań reklamowych aptek przez Stronę „i in. okoliczności w tym zakresie” (świadkowie: A.B. i A.Z.-K. - kierownicy aptek [...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]): braku upoważnienia [...] ze strony [...] do prowadzenia jakichkolwiek działań mogących naruszać zakaz reklamy aptek wyrażony w treści art. 94a ust. 1 P.f. – w szczególności możliwego do wykazania poprzez doręczenie organowi dowodu nadania lub dowodu doręczenia pisma Strony z dnia 23 stycznia 2013 r. do [...], w którym zażądano tylko „jednoznacznego ustalenia braku naruszeń prawa zgodnie z rzekomym „stanowiskiem przekazanym drogą telefoniczną”; ustalenia, czy materiały zgromadzone w aktach sprawy (katalog [...]) stanowią nośnik reklamowy apteki (zapowiadana i nie dostarczona opinia biegłego Instytutu Badań i Ekspertyz Sądowych w Warszawie).

PWIF informował, że powyższe okoliczności dotyczą odrębnego postępowania administracyjnego, wszczętego w sprawie prowadzenia przez [...] reklamy dwóch aptek [...] w [...], prowadzonych przez Stronę niniejszego postępowania.

Strona nie odpowiedziała na pytania, jaki związek zachodzi pomiędzy przedmiotem niniejszego postępowania, a okolicznościami jakich zdaje się dowodzić Strona wnioskowanymi dowodami: „działań w zakresie produkcji i dystrybucji katalogu, ustaleń z podmiotami trzecimi w tym zakresie, celu dystrybucji katalogu”, „celu i zakresu przedmiotowego dystrybucji katalogu, w tym w odniesieniu do asortymentu uwzględnionego w treści katalogu”, albo „brak upoważnienia [...] ze strony [...] do prowadzenia jakichkolwiek działań mogących naruszać zakaz reklamy aptek”.

Strona nie odniosła się do stwierdzenia PWIF, że nie jest istotne, jakimi technikami produkcji i dystrybucji, jakim celem i zakresem dystrybucji oraz asortymentem zainteresowana była Strona, zlecając podmiotowi trzeciemu produkcję i publiczną dystrybucję katalogu, który służyć miał zwiększeniu sprzedaży leków i wyrobów medycznych w aptekach Strony.

Strona zupełnie nie odniosła się też do stwierdzenia PWIF, iż jest istotne tylko, że jeśli takiego zlecenia podmiotowi trzeciemu produkcji i publicznej dystrybucji katalogu, który służyć miał zwiększeniu sprzedaży leków i wyrobów medycznych w aptekach Strony nie było – to jaki interes mógł mieć producent i dystrybutor katalogu reklamowego w wydaniu i rozpowszechnianiu materiałów służących zwiększeniu przychodów cudzych (prowadzonych przez Stronę) aptek.

Strona nie chciała wykazać, że nie zleciła [...] produkcji i dystrybucji kwestionowanego przez PWIF katalogu zawierającego treści reklamowe.

Strona nie chciała:

- 1) doręczyć organowi umowy Strony z producentem katalogu, celem ustalenia zakresu

- przedmiotowego zlecenia,
- 2) doręczyć organowi dowodu nadania lub dowodu doręczenia pisma Strony z dnia 23 stycznia 2013 r. do [...] w celu wykazania, że nie jest to dokument fikcyjny stworzony tylko na użytek niniejszego postępowania (nigdy nie nadany ani nie doręczony),
 - 3) doręczyć organowi odpisu zapowiedzianego przez Stronę pozwu przeciw producentowi i dystrybutorowi katalogu o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego pomiędzy Stroną a [...],
 - 4) doręczyć organowi innych dokumentów udowodniających lub uprawdopodobniających, że w aptekach Strony nie wzrosły przychody po wydaniu i rozpowszechnieniu katalogu.

Wnioskowani świadkowie: P.O., J.P., I.S. i M.R., nie zostali wskazani na okoliczności istotne w niniejszym postępowaniu obejmującym prowadzenie reklamy przez [...].

Zdaniem PWIF, pozostałe wnioski Strony też zmierzały tylko do opóźnienia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Organ w dotychczasowym postępowaniu ciągle nie mógł oprzeć się nieodpartemu wrażeniu, że osoby reprezentujące Stronę w ogóle nie czytały pism PWIF, nie odpowiadały na wezwania o złożenie wyjaśnień i dokumentów, natomiast kierowały do organu pisma skopiowane z innych spraw prowadzonych przez inne organy Inspekcji Farmaceutycznej na obszarze kraju. Wniosek taki uzasadniony jest zbyt szerokim, jak na przedmiot niniejszego postępowania, zakresem mało merytorycznych twierdzeń i przywoływanych orzeczeń lub poglądów doktryny.

K.

PWIF chce się odnieść do twierdzenia Strony, że Śląski Wojewódzki Inspektor Farmaceutyczny w Katowicach umorzył postępowanie w sprawie naruszenia przez Stronę zakazu reklamy aptek w związku z dystrybucją katalogu [...].

Twierdzenie takie nie ma bowiem żadnego związku ze stanem faktycznym i prawnym w niniejszej sprawie, a ponadto Strona już składała informacje w podobnych okolicznościach.

Na prośbę organu, Śląski Wojewódzki Inspektor Farmaceutyczny w Katowicach poinformował pismem z dnia 11 lipca 2013 r. (otrzymanym w dniu 16 lipca 2013 r.), że w sprawie znak: WIF.KA.8523.124.2012 prowadzone było tylko postępowanie wyjaśniające i nie wszczęto postępowania administracyjnego, ponieważ przedmiotem umowy pomiędzy [...] a [...] była realizacja usług edukacyjno – szkoleniowych, nie związanych z funkcjonowaniem aptek. Natomiast obecnie toczy się nowe postępowanie administracyjne.

L.

Kiedy PWIF już w piśmie z dnia 14 stycznia 2013 r. wezwał Stronę do udzielenia wyjaśnień - z pouczeniem, że po tym terminie zostanie wszczęte postępowanie administracyjne w zakresie ustalonych naruszeń prawa dot. materiałów reklamowych (katalogu [...]), pismem z dnia 25 stycznia 2013 r., otrzymanym przez organ w dniu 31 stycznia 2013 r., Spółka poinformowała, że podmiotem odpowiedzialnym za dystrybucję przywołanego katalogu jest, „według wiedzy Spółki”, właśnie [...].

Tym samym – zdaniem Spółki, nigdy nie wykazanych dowodami z dokumentów – stroną wszelkich ewentualnych działań (czynności) w związku ze stanowiskiem dotyczącym podejrzenia prowadzenia zabronionej reklamy działalności apteki w ramach wydawanych katalogów przez [...] może być tylko ten podmiot, a [...] nigdy nie była i nie jest umocowana do tego, aby wypowiadać się w przedmiotowym zakresie w imieniu jakichkolwiek podmiotów trzecich.

Strona zatem ma „wiedzę” o swoich kontraktach, ale nie ma tych kontraktów do okazania.

Na potwierdzenie swojej argumentacji Spółka przytoczyła stanowisko Mazowieckiego

Wojewódzkiego Inspektora Farmaceutycznego w Warszawie, który rzekomo w postępowaniu znak WIF.WA.II.8523.1.26.2012 wskazał, że [...] nie jest stroną w postępowaniu administracyjnym wszczętym w związku z podejrzeniem naruszenia treści art. 94a ust. 1 ustawy Prawo farmaceutyczne w ramach wydawanego katalogu [...], a jest to wyłącznie [...]”

W związku z powyższym PWIF poprosił MWIF o udzielenie informacji o stanie faktycznym i prawnym sprawy znak WIF.WA.II.8523.1.26.2012 oraz o ewentualne przesłanie rozstrzygnięcia w tej sprawie. Jak wynika z otrzymanego rozstrzygnięcia, postępowanie toczyło się w sprawie naruszania zakazu reklamy przez [...] w [...], której decyzją z dnia 11 grudnia 2012 r. nakazano zaprzestanie jej prowadzenia i na którą nałożono karę pieniężną.

PWIF również prowadzi takie odrębne postępowanie, w którym stroną jest [...], ale w tamtej sprawie rzeczywiście [...] nie jest stroną w postępowaniu administracyjnym wszczętym w związku z podejrzeniem naruszenia treści art. 94a ust. 1 ustawy Prawo farmaceutyczne w ramach wydawanego katalogu [...], a jest to wyłącznie [...].

W niniejszej sprawie Stroną jest jednak [...] w [...] i jeżeli Strona wnosi do organu (w piśmie z 7 czerwca 2013 r.), aby zobowiązał podmiot trzeci do przedłożenia dokumentów, w których posiadaniu jest również Strona, to jest to wniosek zmierzający do odmowy złożenia dowodów przez Stronę.

PWIF pismem z dnia 10 lipca 2013 r. zawiadomił Stronę, że zakończył postępowanie wyjaśniające oraz dowodowe w sprawie wszczętej z urzędu, dotyczącej prowadzenia przez Stronę reklamy aptek w Rzeszowie. Jednocześnie poinformował, że zgodnie z art. 10 § 1 K.p.a., Stronie przysługuje przed wydaniem decyzji prawo do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a akta sprawy są dostępne w Wojewódzkim Inspektoracie Farmaceutycznym w Rzeszowie, ul. Warszawska 12a, w dni robocze w godzinach pracy urzędu od 7:00 do 15:00.

W dniu 30 lipca 2013 r. A.B., przedstawiająca się Jako pełnomocnik Strony, w rozmowie telefonicznej z pracownikiem Wojewódzkiego Inspektoratu Farmaceutycznego uzgodniła termin wglądu w akta sprawy na 31 lipca 2013 r. W ustalonym terminie nie stawiła się w siedzibie organu.

W dniu 2 sierpnia 2013 r. uzgodniono nowy termin przeglądu akt w tym samym dniu. Pełnomocnik A.B stawiła się w Inspektoracie, dokonała przeglądu akt i poprosiła o wydanie jej kopii aktualnej karty sprawy, co zostało spełnione.

W dniu 5 sierpnia 2013 r. do organu wpłynęło pismo Prezesa Okręgowej Rady Aptekarskiej w Rzeszowie wraz z załączonym katalogiem cenowym [...]. pt. [...], obowiązującym od 25 lipca do 7 sierpnia 2013 r.

W dniu 8 sierpnia 2013 r. wpłynęło pismo Strony datowane 7 sierpnia 2013 r., w którym Strona powtórzyła swoją argumentację zawartą we wcześniejszym piśmie z dnia 7 czerwca 2013 r.

Rozpatrując sprawę PWIF zważył, co następuje:

I.

Nie może budzić wątpliwości interpretacyjnych, mimo że P.f. nie zawiera legalnej definicji reklamy, treść przepisu art. 94a ust. 1 P.f. stanowiącego, że zabroniona jest reklama aptek oraz ich działalności, a nie stanowi reklamy tylko informacja o lokalizacji oraz godzinach pracy apteki.

Nie może być kwestionowana kompetencja wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 94a ust. 2 P.f. sprawującego nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy w zakresie działalności reklamowej aptek, co wyraża się w uprawnieniu zawartym w art. 94a ust. 3 i 4 P.f., iż w razie stwierdzenia naruszenia przepisu ust. 1, wojewódzki inspektor farmaceutyczny nakazuje (ma prawny obowiązek nakazać),

w drodze decyzji wyposażonej w rygor natychmiastowej wykonalności, zaprzestanie prowadzenia takiej reklamy.

Jeżeli zatem PWIF uzyskał informację, że Strona prowadzi niedozwoloną reklamę Aptek, to obowiązkiem organu nadzoru farmaceutycznego było wszczęcie i przeprowadzenie postępowania administracyjnego w zakresie ustalonych naruszeń prawa.

Przedmiotem niniejszego postępowania było publiczne rozpowszechnianie katalogu [...]:

- 1) dodatku do [...] z dnia 5-6.01.2013 r. (cały katalog);
- 2) gazety [...] z dnia 4-6.01.2013 r. (tylko ostatnia strona);
- 3) gazety [...] z dnia 18-20.01.2013 r. nr [...];
- 4) gazety [...] z dnia 25 marca 2013 r.;
- 5) katalog obowiązujący od 25.07. do 7.08. 2013 r.;

- zawierających wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także z terenu Podkarpacia aptek [...] w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]).

Strona wprowadziła podniosła, że podmiotem odpowiedzialnym za dystrybucję przywołanego katalogu [...] jest „według wiedzy” Strony, [...] w [...]. Tym samym – zdaniem Strony – wszelkie ewentualne działania (czynności) w związku z podejrzeniem prowadzenia zabronionej reklamy działalności Aptek w ramach wydawanych katalogów przez [...], może być tylko ten podmiot.

Strona uważała, że „nigdy nie była i nie jest umocowana do tego, aby wypowiadać się w przedmiotowym zakresie w imieniu jakichkolwiek podmiotów trzecich”, choć organ w żadnym miejscu takiego żądania nie przedstawił, a wręcz przeciwnie, organ stale podnosił, Strona ma się wypowiadać wyłącznie w swoim imieniu jako strona postępowania, oraz że w przekonaniu organu, nie ma znaczenia, kto jest wykonawcą katalogu cenowego – czy jest nim Strona jako podmiot prowadzący Apteki (jeżeli może samodzielnie przygotować projekt katalogu i go wydrukować oraz dystrybuować), czy inny wyspecjalizowany podmiot, którym się Strona posługuje.

Strona zawiadomiła organ, że rzekomo zwróciła się do [...]. „celem wyjaśnienia wszystkich wątpliwości w sprawie, pod rygorem podjęcia przez Stronę ewentualnych kroków prawnych wobec tej spółki” (w toku postępowania tego nie dowiodła), a także twierdziła, że nigdy nie upoważniała [...] do jakichkolwiek działań, które mogłyby naruszać przepisy prawa, w tym w szczególności „zapisy” ustawy Prawo farmaceutyczne.

Organ nie dał tym twierdzeniom wiary, ponieważ Strona – poza zapowiedziami bez pokrycia w dokumentach – konsekwentnie składała oświadczenia i deklaracje odmienne od żądanych przez organ, co stwarzało wrażenie, że nie czytała wezwań PWIF, bowiem pisma Strony pod względem treści całkowicie różniły się z treścią pism organu – tak jakby przygotowane były do innych postępowań i zmieniano im tylko adresata.

Trudno zresztą byłoby organowi przypuszczać, że jakkolwiek przedsiębiorca mógłby wyraźnie, na piśmie, upoważnić innego przedsiębiorcę „do jakichkolwiek działań, które mogłyby naruszać przepisy prawa”.

W toku postępowania administracyjnego PWIF uznał ponad wszelką wątpliwość, że Strona prowadzi reklamę Aptek i ich działalności w sposób naruszający dyspozycję przepisu art. 94a ust. 1 P.f. Nie ma przy tym znaczenia, czy niedozwolona reklama jest prowadzona bezpośrednio przez Stronę, czy też Strona w tym celu posługuje się osobą trzecią na podstawie umowy, o której Strona twierdziła, że jest zawarta, ale nie chciała jej organowi udostępnić – zapewne tylko z tej przyczyny, że nie chciała ujawnić rzeczywistej treści zlecenia reklamy swoich Aptek.

PWIF miał zatem prawny obowiązek nakazać Stronie, w drodze decyzji administracyjnej wyposażonej w rygor natychmiastowej wykonalności, zaprzestanie prowadzenia takiej reklamy zarówno środkami własnymi, jak i środkami podmiotów ze

Stroną współpracujących w reklamie.

II.

Podstawą wszczęcia i prowadzenia z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie prowadzenia przez Stronę działalności reklamowej Aptek, mającej na celu zwiększenie dostarczania, sprzedaży lub konsumpcji produktów leczniczych przez Apteki, jest dyspozycja art. 94a ust. 1 i 2 P.f. oraz stwierdzenie, że nazwy i adresy Aptek zostały powiązane z katalogiem cenowym produktów leczniczych.

Zgodnie z brzmieniem art. 94a ust. 1 – 3 P.f., zabroniona jest reklama aptek i punktów aptecznych oraz ich działalności. Nie stanowi reklamy informacja o lokalizacji i godzinach pracy apteki lub punktu aptecznego. Wojewódzki Inspektor Farmaceutyczny sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy w zakresie działalności reklamowej aptek. W razie stwierdzenia naruszenia wyżej wymienionego przepisu wojewódzki inspektor farmaceutyczny nakazuje w drodze decyzji zaprzestanie prowadzenia takiej reklamy.

Z uwagi na fakt, że ustawa Prawo farmaceutyczne nie zawiera legalnej definicji reklamy posłużyć się należy w tym względzie definicją zawartą w wydanych opracowaniach słownikowych a także orzecznictwem sądów administracyjnych.

Według Słownika Wyrazów Obcych (Wydawnictwo Naukowe PWN 1996 r.), za „reklamę” należy rozumieć rozpowszechnianie informacji o danych towarach, ich zaletach, wartości, miejscach i możliwościach nabycia (...) za pomocą plakatów, ogłoszeń w prasie, radiu i w telewizji, stanowiące zachętę do nabywania towarów lub korzystania z określonych usług.

Podobna definicja zawarta jest w Małym Słowniku Języka Polskiego (Wydawnictwo Naukowe PWN 1996 r.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych, wydanym wprawdzie pod rządami przepisu art. 94a ust. 1 P.f. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.2011 r., ale nadal nie tracącym na aktualności:

- za „reklamę” działalności apteki należy uznać każde działanie skierowane do publicznej wiadomości niezależnie od sposobu i metody jego przeprowadzenia oraz środków użytych do jego realizacji, jeśli jego celem jest zwiększenie sprzedaży produktów leczniczych i wyrobów medycznych oferowanych w danej aptece (wyrok WSA w Warszawie z dnia 14.05.2008 r. sygn. akt VII SA/Wa 2215/07),
- „reklamą” może być każde działanie skierowane do publicznej wiadomości, zmierzające do zwiększenia sprzedaży produktów leczniczych i wyrobów medycznych w niej oferowanych (wyrok WSA w Warszawie z dnia 1.02.2008 r. sygn. akt VII SA/Wa 1960/07),
- „reklamą” działalności apteki jest każde działanie, każda jej działalność niezależnie od formy i metody jej przeprowadzenia oraz użytych do jej realizacji środków, jeśli celem tej działalności jest zwiększenie sprzedaży produktów leczniczych lub wyrobów medycznych w danej aptece lub punkcie aptecznym (wyrok WSA w Warszawie z dnia 22.11.2007 r. sygn. akt VII SA/WA 1661/07),
- „reklamą” jest każda wypowiedź skierowana do potencjalnych konsumentów, odnosząca się do towarów, usług, a także przedsiębiorcy oferującego towary lub usługę mającą na celu zachęcenie i skłonienie adresatów do nabywania towarów lub korzystania z usług (wyrok SN z dnia 26.01.2006 r. sygn. akt V CSK 83/05).

Reasumując należy stwierdzić, że reklamą jest każdego rodzaju informacja, której celem jest zachęta do nabycia oferowanych przez aptekę towarów i która w taki sposób jest odbierana przez pacjentów.

Reklama może przyjmować różne formy w szczególności haseł sloganów spotów TV, ulotek, billboardów, folderów czy gazetek. Istotnym elementem reklamy jest zamiar wywołania reakcji potencjalnych klientów. Podstawowym elementem reklamy, zgodnie

z opinią sądu (wyrok WSA w Warszawie z 1.02.2008 r. sygn. Akt VII SA/Wa 1960/07) jest zamiar przyciągnięcia potencjalnych klientów do dokonania zakupu produktu leczniczego lub wyrobu medycznego w konkretnej aptece, niezależnie od formy i metody jej przeprowadzenia oraz użytych do jej realizacji środków, jeśli jej celem jest zwiększenie sprzedaży ww. produktów w danej aptece lub punkcie aptecznym.

Za reklamę działalności apteki zostały uznane również czynności polegające na wręczaniu bonów rabatowych, umieszczanie obok nazwy apteki napisów: niskie ceny, wysokie rabaty.

Za działania reklamowe winny być uznane wszystkie te działania, których zamierzonym celem jest pozyskanie nowych lub zatrzymanie dotychczasowych klientów.

W przeciwieństwie do informacji handlowej, która zawiera obiektywne informacje o produkcie lub usługach świadczonych przez przedsiębiorcę, istotą reklamy jest zachęcanie.

Na gruncie obecnie obowiązującego art. 94a ust. 1 P.f. należy stwierdzić, że reklamą apteki jest wszystko to, co nie jest informacją o lokalizacji i godzinach pracy apteki. I nie ma tutaj znaczenia czy jest ona skierowana do publicznej wiadomości.

PWIF uważa, że „reklamą aptek oraz ich działalności” w rozumieniu art. 94a ust. 1 P.f. jest stosowanie jakichkolwiek form zachęty odnoszących się do leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego lub wyrobów medycznych, w szczególności sprzedaży uwarunkowanej, upustów, rabatów, bonifikat, pakietów i uczestnictwa w programach lojalnościowych, darowizn, nagród, prezentów, upominków, wycieczek, loterii, losowań, wszelkich form użyczeń, transakcji wiązanych, ułatwień, zakupów lub usług sponsorowanych, wszelkiego rodzaju talonów, bonów oraz innych niewymienionych z nazwy korzyści.

Za szerokim rozumieniem reklamy przemawia fakt, że ustawodawca nie zawarł w art. 94a ust. 1 P.f. żadnych wyłączeń, w przeciwieństwie do definicji reklamy produktu leczniczego o jakim mowa w art. 52 ustawy.

III.

Strona prowadzi Apteki, które zostały uwzględnione w inkryminowanym katalogu [...] jako przedmiot ich reklamy i reklamy ich działalności:

- 1) w [...], ul. [...] (w [...]) na podstawie zezwolenia PWIF znak [...] z dnia [...];
- 2) w [...], ul. [...] (w [...]) na podstawie zezwolenia PWIF znak [...] z dnia [...].

Organ na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalił, że reklama Aptek i ich działalności w formie katalogu [...], na podstawie umowy Strony (której okazania organ się nie doczekał) z podmiotem będącym m.in. producentem lub zamawiającym u podmiotów trzecich produkcję ulotek, folderów i innych materiałów reklamowych, posiada formę i treść niedozwoloną.

Organ ustalił, że publiczne rozpowszechnianie katalogu [...] jaki dołączony był do: dodatku do [...] z dnia 5-6.01.2013 r. (cały katalog); gazety [...] z dnia 4-6.01.2013 r. (tylko ostatnia strona); gazety [...] z dnia 18-20.01.2013 r. nr [...]; gazety [...] dnia 25 marca 2013 r. - zawierających wykaz aptek [...] na terenie Polski, w tym także z terenu Podkarpacia aptek „[...]” w [...], ul. [...] (w [...]) i w [...], ul. [...] (w [...]),, jest przejawem naruszenia przepisu art. 94a ust. 1 P.f.

W ocenie organu, uwidocznienie w katalogach cenowych Aptek prowadzonych przez Spółkę, zachęca nieokreśloną ilość pacjentów, osób nie posiadających rozeznania w swoich potrzebach zdrowotnych i odpowiadających tym potrzebom właściwych produktów leczniczych, do dokonywania zakupu produktów w Aptekach, których wykaz zamieszczony jest w katalogach cenowych.

Działanie polegające na zachęcaniu do zakupów, należy uznać za reklamę apteki i jej działalności, ponieważ stwarza warunki do poszukiwania tych właśnie Aptek oraz ma na celu zwiększenie obrotu w tych, znalezionych przez pacjentów w wykazie, Aptekach.

Informowanie w katalogu [...] o produktach leczniczych oraz wykaz aptek w nim zamieszczony, w tym Aptek z terenu miasta Rzeszowa, stanowi reklamę tych aptek i ich działalności co najmniej wobec mieszkańców tego miasta i okolic, ale także wobec innych osób na tym terenie przebywających czasowo.

IV.

Zgodnie z art. 129b ust. 1 i 2 P.f, karze pieniężnej w wysokości do 50.000 zł podlega ten, kto wbrew przepisom art. 94a prowadzi m.in. reklamę apteki oraz jej działalności. Karę pieniężną nakłada wojewódzki inspektor farmaceutyczny w drodze decyzji administracyjnej. Przy ustalaniu wysokości kary uwzględnia się w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów.

Przepisy ustawy nie zawierają katalogu przypadków naruszeń, które uzasadniałyby zastosowanie kary pieniężnej w konkretnej wysokości, ani zasad jej miarkowania.

Nałożenie kary pieniężnej jest obligatoryjne. Wynika wprost z przepisów ustawy. Ustawodawcy przyświecało założenie, by w ten sposób ograniczyć niekorzystne zjawisko nadmiernego stymulowania sprzedaży leków przez apteki działające w porozumieniu z innymi podmiotami.

Organ stwierdzając prowadzenie zakazanej reklamy Aptek jest zatem zobowiązany nałożyć, na przedsiębiorcę naruszającego powołany przepis, stosowną karę pieniężną.

Organ w ramach prowadzonego postępowania stwierdził, że umieszczenie identycznych nazw Aptek: [...] w katalogu cenowym, w istocie swej zachęca pacjentów do dokonywania zakupów w prowadzonych przez Stronę Aptekach, stanowi niedozwoloną ich reklamę i ich działalność.

Biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także fakt, że:

- Strona nie była uprzednio karana przez PWIF za naruszenie art. 94a ust. 1 P.f. w zakresie reklamy aptek zlokalizowanych na obszarze Województwa Podkarpackiego,
 - naruszenie art. 94a ust. 1 P.f. przez Stronę stwierdzone zostało po raz pierwszy, po wejściu w życie zmienionych od dnia 1.01.2012 r. przepisów,
 - reklama Aptek i ich działalności była periodyczna, a nie stała, ale powtórzona została pięciokrotnie i dotyczyła dwóch aptek z Podkarpacia,
 - PWIF dwukrotnie informował drogą elektroniczną wszystkich przedsiębiorców prowadzących apteki na terenie województwa podkarpackiego o zakazie, począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r., prowadzenia reklamy aptek i punktów aptecznych oraz ich działalności - poprzez przesłanie komunikatów z dnia 2 stycznia 2012 r. i z dnia 10 stycznia 2012 r.,
 - umieszczono komunikaty na stronach internetowych w Biuletynie Informacji Publicznej Inspektoratu pod adresem www.rzeszow.wif.gov.pl,
- nałożona w wysokości 10.000,00 zł kara pieniężna, wynosząca tylko 20% maksymalnego ustawowego wymiaru kary, jest adekwatna do okoliczności i czasu (powtarzalności) prowadzenia reklamy Aptek i ich działalności.

Ponieważ przedsiębiorca jest zobowiązany spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej, naruszając obowiązujące przepisy prawa winien liczyć się z konsekwencjami, które w niniejszej sprawie polegają na ukaraniu go karą pieniężną.

Kara pieniężna stanowi dochód budżetu państwa. Podkarpacki Wojewódzki inspektor Farmaceutyczny w Rzeszowie jest wierzycielem w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Karę pieniężną uiszcza się na wskazany w rozstrzygnięciu decyzji rachunek bankowy w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Od kary pieniężnej nieuiszczonej w terminie nalicza się odsetki ustawowe.

Egzekucja kary pieniężnej wraz z odsetkami za zwłokę następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

V.

Zgodnie z art. 94a ust. 4 P.f., decyzji nakazującej zaprzestanie prowadzenia reklamy aptek i punktów aptecznych oraz ich działalności nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Przepis ten stanowi o obligatoryjnym charakterze nadania przez wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego rygoru natychmiastowej wykonalności takiej decyzji.

W przypadku wydania przez wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego decyzji nakazującej zaprzestanie prowadzenia reklamy apteki oraz jej działalności, organ zmuszony jest decyzji taki rygor nadać, w odróżnieniu od uregulowań zawartych w art. 108 § 1 K.p.a., które organ stosuje w przypadku gdy spełnione są przesłanki z niego wynikające, m.in. ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego.

Art. 94a ust. 4 P.f. nie przewiduje możliwości fakultatywnego nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Organ nie znalazł podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 105 § 1 K.p.a. Prowadzone postępowanie nie stało się bezprzedmiotowe.

Biorąc powyższe pod uwagę postanowiłam jak w petitum decyzji.

POUCZENIE

Od decyzji niniejszej służy Stronie odwołanie do Głównego Inspektora Farmaceutycznego w Warszawie, za moim pośrednictwem, w terminie czternastu dni od daty otrzymania decyzji.

Otrzymuje:

1) Adresat – za potwierdzeniem odbioru

2) a/a